

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca)

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie **G. T.**

sędziego Sądu Rejonowego w P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2012 r.

zażalenia wniesionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego

Sądu Okręgowego w P. SSO Andrzeja Sierpińskiego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 4 września 2012 r. sygn. ASD [...],

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi
Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu w [...] do dalszego
prowadzenia.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...] postanowieniem z 4 września 2012 r. w sprawie dyscyplinarnej z wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w P. Andrzeja Sierpińskiego przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w P. G. T., obwinionemu o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p., działając na podstawie art. 22 § 1 k.p.k w związku z art. 128 u.s.p. zawiesił postępowanie dyscyplinarne do czasu zakończenia postępowania karnego przeciwko obwinionemu, prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w L., sygn. akt Ds. [...].

Sąd Apelacyjny podał w uzasadnieniu postanowienia, że 11 maja 2012 r. wpłynął do tego Sądu wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego G. T. obwinionemu o to, że w dniu 7 marca 2012 r. na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami X. i W. w województwie [...], kierował samochodem osobowym marki M. [...] nr rej. [...] w stanie nietrzeźwości, mając w trzech badaniach dokonanych urządzeniem Alkometr A2 nr 1846/11L wynik 2,47, 2,85, 2,83 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przewinienie służbowe w rozumieniu art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.). Wcześniej, 28 marca 2012 r. Prokuratura Rejonowa w L. złożyła wniosek o zezwolenie na kontynuowanie postępowania karnego i pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego G. T. za czyn polegający na tym, że w dniu 7 marca 2012 r. na trasie C. – B. woj. [...] prowadził samochód osobowy marki M. nr rej [...] znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...] uchwałą z dnia 11 kwietnia 2012 r. , sygn. akt ASDo [...] zezwolił na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego w P. - G. T. do odpowiedzialności karnej za wymieniony czyn zabroniony, z jednoczesnym zawieszeniem go w czynnościach służbowych i obniżeniem wynagrodzenia o 25 % na czas trwania zawieszenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zachodzi podstawa do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego wobec sędziego Sądu Rejonowego G. T.. Sąd powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z 28 września 2008 r. (powinno być: 2006 r.) I KZP 8/06 (OSNKW 2006 nr 10, poz. 87), w której przesądzono o dopuszczalności odpowiedniego stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym instytucji zawieszenia postępowania unormowanej w art. 22 § 1 k.p.k. a nadto uznano za zasadne zawieszenie postępowania dyscyplinarnego do czasu rozstrzygnięcia postępowania karnego, jeśli w przypadku tożsamości podmiotowo-przedmiotowej oba te postępowania toczą się jednocześnie a zarządzenie przerwy lub odroczenia rozprawy byłoby niewystarczające.

Sąd Apelacyjny podniósł, że toczą się jednocześnie dwa postępowania (karne i dyscyplinarne) przeciwko tej samej osobie, dotyczące tego samego czynu z dnia 7 marca 2012 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego zawieszenie postępowania dyscyplinarnego w tej sprawie jest celowe, gdyż orzeczenie wydane w postępowaniu karnym będzie miało istotny wpływ

na ukształtowanie się odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego, a przez to zapobieganie wydaniu odmiennych rozstrzygnięć, odnoszących się do tych samych okoliczności faktycznych i prawnych. Sąd Apelacyjny powołał się ponadto na możliwość wykorzystania, w podjętym postępowaniu dyscyplinarnym, materiału dowodowego uzyskanego w postępowaniu karnym. Sąd Apelacyjny nie skorzystał z instytucji przerwy lub odroczenia rozprawy, podnosząc, że postępowanie karne jest w początkowej fazie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w P. wniósł zażalenie na to postanowienie z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w [...] do dalszego prowadzenia. Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wobec sędziego G. T. nie znajduje racjonalnych podstaw. Nie zachodzi bowiem obawa zapadnięcia dwóch odmiennych rozstrzygnięć wobec tego sędziego. Nie budzi, w ocenie Zastępcy Rzecznika, żadnych wątpliwości, że sędzia kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości. Nie neguje tego sam obwiniony a jego linia obrony sprowadza się do wykazania, że w dniu zdarzenia miał całkowicie zniesioną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Wnoszący zażalenie wyraził przypuszczenie, że kwestię tę rozstrzygną biegli w oparciu o jednorazowe badanie a nawet gdyby zaszła potrzeba zarządzenia badań połączonych z obserwacją w zakładzie leczniczym, „z codziennej praktyki” wynika, że wystarczające jest z reguły odroczenie rozprawy. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podniósł ponadto, że opinia psychiatryczna sporządzona w jednym postępowaniu nie może być dowodem w innym, co sprawia, że Sąd Apelacyjny będzie musiał poczynić własne ustalenia, również co do stanu zdrowia psychicznego sędziego. Sąd Dyscyplinarny jest uprawniony do samodzielnego rozstrzygnięcia wszystkich zagadnień faktycznych i prawnych.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozważył, co następuje:

Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów za przewinienia służbowe uregulowana została w ustawie z dnia 27 lipca 2001 – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.). Rozdział III działu II tej ustawy poświęcony tej problematyce zawiera, między innymi, normy prawne regulujące postępowanie dyscyplinarne. W Prawie o ustroju sądów powszechnych nie została jednak zamieszczona regulacja dająca podstawę do zawieszenia postępowania

dyscyplinarnego. W orzecznictwie sądów ujawniła się rozbieżność w zakresie wykładni art. 128 u.s.p., w myśl którego w sprawach nieuregulowanych w rozdziale III działu II tej ustawy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Rozbieżność dotyczyła dopuszczalności stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym przepisu art. 22 k.p.k. regulującego instytucję zawieszenia postępowania. Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 września 2006 r. (I KZP 8/06, OSNKW 2006 r. nr 19, poz. 87) usunęła tę rozbieżność. Zgodnie z tą uchwałą, postępowanie dyscyplinarne unormowane w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych toczy się niezależnie od postępowania karnego, także w wypadku jednoczesności i podmiotowo – przedmiotowej tożsamości tych postępowań. Postępowanie dyscyplinarne należy jednak zawiesić do czasu ukończenia postępowania karnego, gdy przemawia za tym wzgląd na ekonomię procesową lub konieczność zastosowania instytucji określonej w art. 108 § 4 tego Prawa, chyba że wystarczające jest zarządzenie przerwy lub odroczenie rozprawy. Art. 108 § 4 u.s.p. dotyczy przedawnienia dyscyplinarnego w sytuacji, gdy przewinienie dyscyplinarne zawiera znamiona przestępstwa. Ta przesłanka zawieszenia postępowania nie podlega rozważaniu w tej sprawie na jej obecnym etapie. Kontrola zaskarżonego postanowienia winna być zatem dokonana jedynie w płaszczyźnie względu na ekonomię procesową oraz rozważenia ewentualnego zarządzenia przerwy lub odroczenia rozprawy.

Według art. 22 § 1 k.p.k. – stosowanego w tej sprawie odpowiednio na podstawie art. 128 u.s.p. – jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, postępowanie zawiesza się na czas trwania przeszkody. Toczy się postępowanie karnego nie może być uważane samodzielnie za długotrwałą przeszkodę w prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego. Sąd dyscyplinarny zachowuje samodzielność jurysdykcyjną a orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym nie ma charakteru prejudykatu w postępowaniu dyscyplinarnym. Sąd dyscyplinarny jest zobowiązany do dokonania własnych ustaleń co do wszystkich przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego, nie wyłączając oceny jego poczytalności. W tym zakresie nie jest wystarczające posiłkowanie się ustaleniami i ocenami dokonanymi w postępowaniu karnym. W uchwale z 28 września 2006 r. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na potrzebę zawieszenia postępowania dyscyplinarnego, gdy przemawia za tym wzgląd na ekonomię procesową a także dla uniknięcia zapadnięcia odmiennych

orzeczeń. Te przesłanki zawieszenia postępowania dyscyplinarnego w tej sprawie nie zostały jednakże dostatecznie rozważone przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny. Nie może być uznane za wystarczające powołanie się na to, że postępowanie karne jest w początkowej fazie. Sąd Dyscyplinarny nie przeprowadził jeszcze dowodów objętych wnioskami stron, co dotyczy w szczególności dowodu z opinii biegłych psychiatrów. W tej sytuacji nie można stwierdzić, by toczenie się postępowania karnego stanowiło długotrwałą przeszkodę w prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego w jego koniecznej zawartości. Na obecnym etapie postępowania dyscyplinarnego nie zachodzi niebezpieczeństwo podjęcia odmiennych rozstrzygnięć w obu postępowaniach o podmiotowo – przedmiotowej tożsamości. Za zawieszeniem postępowania dyscyplinarnego w jego aktualnej fazie nie przemawia też wzgląd na ekonomię procesową. Sąd Apelacyjny nie wskazał, jakie dowody zgromadzone w postępowaniu karnym winny być wykorzystane w postępowaniu dyscyplinarnym.

Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego G. T. nie ma dostatecznych podstaw, nastąpiło z naruszeniem art. 22 § 1 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. Powoduje to konieczność uchylenia zaskarżonego postępowania i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do dalszego prowadzenia (art. 437 i 438 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p.)

aw

SSN Michał Laskowski

SSN Teresa Flemming-Kulesza

SSN Mirosława Wysocka